

Ds. A.T. Vergunst voor jongeren van de Gereformeerde Gemeente van Terneuzen
op 5 juni 2010.

Lezen: Handelingen 2 vers 29 tot het einde.

29 Gij mannen broeders, het is mij geoorloofd vrijuit tot u te spreken van den patriarch David, dat hij beide gestorven en begraven is, en zijn graf is onder ons tot op dezen dag.

30 Alzo hij dan een profeet was, en wist, dat God hem met ede gezworen had, dat hij uit de vrucht zijner lenden, zoveel het vlees aangaat, den Christus verwekken zou, om Hem op zijn troon te zetten;

31 Zo heeft hij, dit voorziende, gesproken van de opstanding van Christus, dat Zijn ziel niet is verlaten in de hel, noch Zijn vlees verderving heeft gezien.

32 Dezen Jezus heeft God opgewekt; waarvan wij allen getuigen zijn.

33 Hij dan, door de rechter hand Gods verhoogd zijnde, en de belofte des Heiligen Geestes, ontvangen hebbende van den Vader, heeft dit uitgestort, dat gij nu ziet en hoort.

34 Want David is niet opgevaren in de hemelen; maar hij zegt: De Heere heeft gesproken tot Mijn Heere: Zit aan Mijn rechter hand.

35 Totdat Ik Uw vijanden zal gezet hebben tot een voetbank Uwer voeten.

36 Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israëls, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk dezen Jezus, Dien gij gekruist hebt.

37 En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen mannen broeders?

38 En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.

39 Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal.

40 En met veel meer andere woorden betuigde hij, en vermaande hen, zeggende: Wordt behouden van dit verkeerd geslacht!

41 Die dan zijn woord gaarne aannamen, werden gedoopt; en er werden op dien dag tot hen toegedaan omtrent drie duizend zielen.

42 En zij waren volhardende in de leer der apostelen, en in de gemeenschap, en in de breking des broods, en in de gebeden.

43 En een vreze kwam over alle ziel; en vele wonderen en tekenen geschiedden door de apostelen.

44 En allen, die geloofden, waren bijeen, en hadden alle dingen gemeen;

45 En zij verkochten hun goederen en have, en verdeelden dezelve aan allen, naar dat elk van node had.

46 En dagelijks eendrachtelijk in den tempel volhardende, en van huis tot huis brood brekende, aten zij te zamen met verheuging en eenvoudigheid des harten;

47 En prezen God, en hadden genade bij het ganse volk. En de Heere deed dagelijks tot de Gemeente, die zalig werden.

Van harte welkom. Jullie moeten maar wat geduld hebben met me vanavond, af en toe zal er wel een Engels woord doorheen vliegen of zullen de zinnen niet helemaal kloppen zoals ze in het Nederlands zouden moeten gezegd worden.

Nou, ik hoef me verder niet, geloof ik, bekend te maken wie ik ben, maar ik kom uit Nieuw-Zeeland. Dat is heel anders dan het oud Zeeland. Het ligt aan het einde van de aarde zoals Terneuzen ook bijna is, althans in Nederlandse zin; en ik wil u van harte uitnodigen – daar zal ik maar gelijk mee beginnen – een keer op bezoek te komen bij ons. Het is een heel mooi land, het is een heel leuke gemeente met ook ontzaglijk veel jeugd, en toen ik daar kwam, tien jaar geleden, was 75% van de gemeente onder de twintig, nu is het misschien onder de dertig geworden, maar het is een heel jeugdige gemeente met veel gezinnen. En elke week zijn er wel bezoekers van Nederland of van Amerika. Dus we zijn echt bezoekers gewend. Als je nog eens een keer een beetje onrust in je bloed hebt en je wilt nog eens ergens anders heen, dan van harte welkom.

Vanavond was ik gevraagd iets te zeggen over 'bekeren en geloven'. Niet over bekering en geloof. Dat is misschien wel hetzelfde in jouw gedachten, maar bekeren en geloven zijn twee werkwoorden, en bekering en geloof dat zijn zelfstandige naamwoorden. De Bijbel spreekt overwegend over deze dingen in werkwoorden. En dat is wel eens verwarrend, want we lezen ook dat wij niets kunnen doen van onszelf. Maar, de Bijbel spreekt wel over iets doen, namelijk bekeren en geloven. Hoe kan dat nou? Dus ik hoop in alle eenvoud vanavond daar iets over te zeggen. En ik wil dat zoveel mogelijk doen uit het boek Handelingen. Want het boek Handelingen is eigenlijk het boek over bekering en over geloof. Het is in jouw Bijbeltje waarschijnlijk hetzelfde als in onze Engelse Bijbel: de titel van Handelingen is meestal 'De Handelingen van de apostelen'. Heb je daar wel eens over gedacht, is dat wel een goede titel van het boek? Handelingen van de Apostelen is niet correct. Beter is de Handelingen van de Heilige Geest. We hebben vier boeken over de Heere Jezus, Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes en we hebben daarnaast één Evangelie over de Geest, het boek Handelingen. Je kan eigenlijk ook zeggen: dat is het vijfde boek van de Heere Jezus, want Hij heeft deze Geest op deze aarde gezonden, om Zijn werk voort te zetten wat Hij begon. En zo zie je dat door het werk van de apostelen de Heilige Geest de Kerk gebouwd heeft. Hij bouwt nog steeds, de Heilige Geest. Daar gebruikt Hij mensen voor, kijk maar op je outline, de Heilige Geest bouwt Zijn kerk en de Heilige Geest gebruikt daar middelen voor. En welk middel gebruikt Hij daarvoor? Het is dit Boek dat het Woord van God is. Ja, ik tip het even aan, ik ga daar verder nou niet op in. Het Woord kan gepredikt worden zoals ik het doe of zoals het morgen gebeurt, maar het kan ook gesproken worden door mensen die geen predikant zijn. Gaan jullie maar even naar Handelingen 8 met mij. Daar zie je hoe het Woord gebruikt wordt op twee verschillende manieren. Handelingen 8:4 en 5, we lezen ze beide: 'Zij dan nu die verstrooid waren – mensen die moesten vluchten – gingen het land door en **verkondigden** het Woord. En Filippus kwam af in de stad van Samaria, en **predikte** hun Christus.' Wat zijn dat voor mensen in vers 4? Zijn dat dominees, predikanten? 'Zij nu die verstrooid waren, gingen het land door en verkondigden het Woord.' Het waren geen ambtsdragers, het

waren geen apostelen, het waren geen predikanten, het waren gewone mensen die gelovigen waren, en die moesten overal heen; waar ze nou heengingen, daar spraken ze over de Heere Jezus. Het Woord verkondigen is niet zoals ik nu doe, je sprak gewoon met je buurman erover. 'Zeg, heb je wel eens gehoord van de Heere Jezus?' Nou, hoe vaak doen wij dat? Ik las van iemand die altijd mensen oppikt die aan het hitchhiking (liften) zijn in Nieuw-Zeeland, en dan gaan ze in de auto zitten en dan zegt ie: 'Ik ben George, en ik geloof dat de Heere Jezus leeft, geloof je dat ook?' Dat is het eerste wat hij zegt. Gelijk een gesprek. Je weet nooit waar de Heere het voor gebruikt. Dat waren die mensen aan het doen, en de Heilige Geest gebruikte die gesprekken om de kerk te bouwen. Nou, in het volgende vers lees je dat Filippus – die was de prediker – ging in Samaria en die stond op de preekstoel en hij 'predikte hun Christus'. Dat is anders. Daar hebben jullie normaal niet het gezag voor, of de toestemming voor. Hij was een heraut of ambassadeur van de Koning. Dat zijn we niet allemaal, hoewel we een onderdaan van de Koning kunnen zijn. Dus de Heilige Geest gebruikt het spreken van de mensen, het preken van Zijn knechten, maar Hij gebruikt het ook als jij het Woord leest.

Ga ik verder in het boek, dan vinden we de kerk van Bería in hoofdstuk 17. In hoofdstuk 17 vers 10 lees je dat Paulus en Silas in Berea kwamen, en ze gingen daar preken, en in vers 11 lezen we: 'En deze waren edeler dan die van Thessalonika, als die het woord ontvangen met alle toegenegenheid' – ze waren heel aandachtig, en ze namen dat Woord mee naar huis, onderzoekende dagelijks de Schriften of deze dingen alzo waren. Velen dan uit hen geloofden. Die mensen waren thuis bezig met het Bijbeltje, althans met wat ze hoorden. Dus, de Heilige Geest kan het persoonlijk lezen gebruiken, Hij kan het gebruiken als iemand een gesprek met je hebt over de Heere, en Hij kan het Woord in de kerk gebruiken, en dat is misschien wel wat Hij het meest gebruikt. Maar zo gebruikt de Heilige Geest het Woord.

Nou, dat is het eerste, het tweede wil ik ook kort houden. De wedergeboorte, daar heb ik het nou vanavond niet over, maar het is wel heel belangrijk voor alles waar we het vanavond over hebben. Ja, wij moeten door de Heilige Geest worden wedergeboren. Daar hebben wij geen controle over. De Heere Jezus zegt in Johannes 3 tegen Nicodemus dat de Heilige Geest is als de wind, en die blaast zonder dat wij mensen daar controle over hebben, en zo is het als iemand door de Heilige Geest is wedergeboren. Daar hebben wij geen controle over, dat is een geboorte die komt uit de hemel. Dat moeten we allemaal ontvangen, wil het goed zijn voor je. Wij moeten wedergeboren worden. Dat is het werk van de Heilige Geest, dat is alleen een pure Godsdad. Dat is een verborgen werk, dat gebeurt in het verborgen van jouw hart, dat kan nu gebeuren op dit moment zonder dat jij het weet. Zo verborgen gebeurt het, maar je gaat het wel weten dat het gebeurt is. Het kan zijn dat vanavond het gebed van je ouderling beantwoord wordt. Als wij over het Woord spreken of horen, dan kan het dat de Heilige Geest jouw hart vernieuwt. Daarom moeten we elke keer weer bidden. Elke keer bij het lezen of horen van het Woord bidden: 'Heere, wilt U dat Woord gebruiken om mij die nieuwe geboorte te geven.' Dat is heel noodzakelijk werk. De Heere Jezus zegt tegen Nicodemus: 'Nicodemus, voorwaar, Ik zeg jou dat tenzij jij wederomgeboren wordt, jij

het Koninkrijk Gods niet kunt ingaan.’ Hij zegt: je *kán* niet. Dus Hij zegt niet: je *mag* niet maar je *kan* niet. Als ik zeg: je mag niet door die deur, dat is heel anders als dat ik zeg: je kan niet door die deur. Als je niet door die deur kan, dan ben je te groot zoals een olifant niet door die deur kan; hij mag het wel, maar hij kan het niet, hij past niet. Wat bedoelt de Heere Jezus dan? Jij *kán* niet naar de hemel, tenzij je wederomgeboren wordt. Je past niet in de hemel. Er moet iets veranderen aan ons hart, anders, laat ik het heel duidelijk zeggen, wordt de ervaring van de hemel een hel. Heb je daar wel eens over nagedacht? Als ik een mooie vis neem uit een viskom en ik leg ‘m in mijn mooie bloementuin met een paraplu erboven en een ijsje ernaast en met wat mooie muziek, denk je dat die vis het mooi vindt? Wat denken jullie? Hij kan daar niet zijn, want hij verstikt. Hij mag het wel, maar hij kan het niet uithouden. Zo bedoelt de Heere Jezus het: jij kan niet in de hemel zijn, tenzij je wederomgeboren wordt.

Nou, als ze wederomgeboren worden, dan gaat er iets gebeuren. Daar komt bekering en daar komt geloof als vrucht van Gods wedergeboorte. Als een moeder in verwachting raakt, dan begint er een nieuw leven in haar. Nou, moeder weet niet dat dat begon. Dat gaat ze uitvinden, dat dat nieuwe leven begon. Dat kan niet verborgen blijven. Op een gegeven moment voelt moeder zich erg moe in de ochtend, misselijk... aha, ze gaat zelf ervaren: er is iets anders met mij. En ze gaat nu denken: ah, misschien ben ik in verwachting. Uiteindelijk gaat ze het vertellen. Maar ze hoeft het jou niet eens te vertellen, want uiteindelijk ga jij het zien. Ja? Zo is het in het werk van God. Als de Heere jou vanavond doet wedergeboren worden, dan zou je daar vanavond eigenlijk misschien niet zelf bij stil staan, maar je gaat vanavond naar huis, en morgen is niets hetzelfde meer. Er is iets anders. Je kan het misschien geen naam geven, maar je gaat veranderen, van binnenuit naar buiten. Nou, hoe noem je dat nou, dat van binnenuit naar buiten? Dat noem je bekering. Ja, dat begint van binnen en dat gaat naar buiten. Zoals het gaat met alle nieuwe leven in het natuurlijke, dat begint in de baarmoeder van de moeder, en daar gaat het vanuit leven. Nou, jongens, meisjes, vrienden, zo gaat het ook met God. Het werk van God begint in het hart. Wat komt er uit het hart? Bekering, geloof en dergelijke.

Nou dan heb ik als laatste in mijn inleiding hier een korte multiple choice, en dan moeten jullie antwoorden. Wat roept de Heilige Geest ons toe in de Bijbel. Ik heb vier antwoorden. Hij zegt: 1 Word wedergeboren! 2 Bekeer je van je slechte wegen 3 Verhard je niet 4 Vraag maar om een nieuw hart. Ik zie graag dat jullie antwoorden, met je vingers omhoog deze keer. Wie denkt dat de Heilige Geest nummer 1 zegt? ..... Nummer 2. Nee? Nummer 3..... En nummer 4. Heel interessant. Ja, nou, heel duidelijk: nummer 2 en nummer 3 vind je letterlijk in de Bijbel. Nummer 1 en nummer 4 niet. De Heere zegt nergens: wordt wedergeboren. Hoe kan ik nou zeggen tot iemand die niet geboren is: wordt geboren? Dat kan niet. Dus de Bijbel zegt nergens: wordt wedergeboren; ik heb net gezegd tegen jou: de wedergeboorte is een daad van God die een nieuw leven begint. Je kan niet tegen iets zeggen dat niet begonnen is: begin. De vierde keus zegt de Heere ook nergens – dat zeggen wij wel tegen elkaar – vraag maar om een nieuw hart. Dat is ook niet verkeerd als je dat zegt, dat is ook niet verkeerd als

je dat vraagt. Maar het staat niet in de Bijbel in die zin. De Heere belooft dat Hij een nieuw hart zal geven, dat Hij een nieuwe geest zal geven, dat Hij harten zal veranderen, Hij belooft dat. Dan mogen wij inderdaad met zo'n belofte voor de Heere pleiten. Maar 2 en 3 zijn de directe manier waarop de Heilige Geest tegen ons spreekt. Bekeer je van je slechte wegen, en verhard je niet. Dus ik bedoel niet te zeggen dat het slecht is met wat je zegt in nummer 4, maar vanavond wil ik het hebben over bekeren en geloven. En dat komt nu in mijn volgende zinnetje op je papier over bekering.

Dan gaan we eerst 3 teksten even opzoeken. Handelingen 2:38. 'Petrus zei tot hen: Bekeert u.' Ja: bekeert u. Een heel directe manier waarop hij spreekt. Handelingen 3:19, ook in een preek aan de joden: 'Betert u dan, en bekeer u dat uw zonden mogen uitgewist worden.' Handelingen 17:30. Daar staat Paulus in Athene op de zeg maar tempelberg van Athene, en dit zegt hij: 'God dan, de tijden der onwetendheid overzien hebbende, verkondigt nu alle mensen alom dat zij zich bekeren.' Dus Paulus zegt: van dit moment aan gaan de predikers zoals de Heere Jezus dat zei de wereld in: 'Bekeert u, want het koninkrijk Gods is nabij gekomen.' Dus, jongens, God vraagt ons om ons te bekeren. Hij roept of beveelt jou te bekeren. Ik heb al gezegd: Hij zegt nergens: vraag om bekering. Hij zegt: bekeer je. Weet de Heere dan niet dat wij dat niet kunnen? Hij weet het nog beter dan jij het weet en ik het weet. Toch zegt Hij het. Hij weet heel goed dat wij ons niet kunnen bekeren. Toch beveelt Hij ons: bekeer je. Waarom doet de Heere dat nou? Als ik toch tegen een man die in een rolstoel zit, zeg: staat, man, en loop... dat doe je toch niet? Dat is eigenlijk een beetje wreed om dat te zeggen tegen een man in zo'n rolstoel. Hoe kan de Heere nu tegen jou en tegen mij zeggen: bekeer je. Hij kan dat toch niet doen? Je moet eens even nadenken over die vraag voordat ik die zal beantwoorden. Maar het staat wel in de Bijbel dat God jou roept dat je je moet bekeren. Wat betekent dat dan? Waarom vraagt de Heere dat dan? Er zijn drie dingen waar ik wat van zeggen wil.

Hij beveelt dat in de eerste plaats omdat wij dingen doen die wij niet mogen doen. Ik hoef daar geen lijstje van te maken. Dat kan je zelf. Wij denken allemaal dingen die je eigenlijk nooit aan iemand zou durven te vertellen. We zeggen dingen, we hebben houdingen, we maken keuzes, we maken plannen of we denken over dingen die totaal verkeerd zijn. Dat hoef ik niet te bewijzen. Of wel? Ik denk dat iedereen weet waar ik het over heb. Ik heb gedachten in mijn hart... ik durf het niet tegen jou te zeggen. Ik heb dingen gedaan waar ik me over schaam. Diep schaam. Ik kan het niet terugdraaien, het is gedaan, het is gebeurd. God zegt: jij moet jezelf bekeren van die dingen. En we weten het heel goed waar Hij het over heeft. Er zijn plannen of gedachten of dingen die we doen, waarvan wij weten dat die verkeerd zijn. Ik ga even terug naar de preek van Petrus in Handelingen 2. Vers 22. Petrus was niet zo'n hele malse prediker op die dag van Pinksteren. Moet je luisteren wat hij zegt daar. 'Gij Israëlitische mannen, hoort deze woorden: Jezus de Nazarener, een Man van God, onder ulieden betoond door krachten en wonderen en tekenen, die God door Hem gedaan heeft, in het midden van u, gelijk ook gijzelf weet; Deze, door de bepaalden raad en voorkennis Gods overgegeven zijnde, hebt gij genomen, en door de handen der

onrechtvaardigen aan het kruis gehecht en gedood.’ Daar staat deze Petrus en die zegt: Jullie wisten dat deze Man Die jullie aan het kruis nagelden, onschuldig was. Dat wisten jullie. Jullie wisten het dat Hij niet zomaar een normaal mens was. Jullie hebben de wonderen gezien, de tekenen, jullie wisten dat. Jullie zijn tegen je eigen geweten ingegaan en hebben Jezus gedood. Nou, doe jij dat wel eens? Nou, ik heb de Heere Jezus niet gekruisigd. Nee? Ik wel. Jij ook. Doe jij wel eens dingen waarvan je geweten zegt: nee, nee, nee, niet doen, het hoort niet... en toch doen? Dan doe jij eigenlijk hetzelfde als wat zij met Jezus deden. Dat doen wij, en God zegt: daar moet jij je van bekeren. Daar moet jij van terugkomen. Jij kan dat niet zomaar blijven doen. Want je doet iets heel bewust tegen Mij. Want als wij tegen ons geweten, ja, tegen wat wij weten zondigen – geweten en weten liggen heel dicht bij elkaar – dan zondigen we zwaar. Jullie weten veel jongelui. Ik kom wel eens bij mensen die weten niks van de Bijbel. En die doen dan dingen wat helemaal niet hoort; maar ze weten het ook niet. Maar jij en ik, we groeien op onder de waarheid, we horen, we zien wat onze God en Schepper van ons verwacht, maar we doen het toch. God zegt: Ik beveel jou om je te bekeren van de dingen die je niet mag.

Ten tweede zegt Hij dat, omdat die zondige dingen ons strafbaar maken. Ik lees heel veel liefde in dat bevel van de Heere tot bekering, heel veel liefde. Want Hij weet, als je daar in blijft doorlopen, dan kom je terecht in de hel. Gods liefde spreekt in dat bevel, jongelui: bekeer je, bekeer je; ga niet verder op die weg, ga niet verder!

Hij zoekt, en dat is de derde reden, Hij zoekt jouw behoudenis. Lees met mij Handelingen 3 vers 26. Lees nou eens wat er echt staat. Dat doen we heel vaak niet. ‘God, de Vader, opgewekt hebbende Zijn Kind Jezus.’ Zijn enige Zoon, Zijn lieve Zoon, Zijn dierbare Zoon, ja? ‘...heeft Dezelve eerst tot u, *moordenaars*, gezonden, dat Hij ulieden zegenen zou, daarin dat Hij een iegelijk van u afkere van uw boosheden.’ Stel je voor dat ik één zoon heb en dat een stel criminelen mijn zoon vermoordde op een heel ruwe manier. Zou mijn eerste boodschap aan die moordenaars zijn als deze boodschap die Petrus in Gods Naam bracht? Je moet het nog eens lezen met me, je moet goed indenken wat die mensen gedaan hebben. Die hebben Zijn Kind Jezus genomen en Hem vermoord op het kruis. Nou luisteren naar wat de Heere zegt. ‘God, opgewekt hebbende Zijn Kind Jezus, heeft Dezelve eerst tot u gezonden, dat Hij ulieden zegenen zou – en hoe? – daarin dat Hij een iegelijk van u afkeren zou van uw boosheden.’ God zoekt jouw en mijn zaligheid. Het is de liefde die Hem dringt om tot ons deze boodschap te brengen. Bekeer je. Ga niet verder op die weg.

En wat is nou bekering? Vier gedachten. Bekering is ten eerste berouw hebben over wat je gedaan hebt. We gaan terug naar hoofdstuk 2. Ze hoorden die preek van Petrus op die Pnksterdag, vers 37. ‘En als zij dit hoorden...’ Wat hoorden? Nou dat de verwachte Zaligmaker, de Heere Jezus, die zij aan het kruis genageld hadden, opgestaan is, opgevaren is en de Heilige Geest heeft uitgestort. ‘Als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart.’ Ze werden in hun hart helemaal ervan overtuigd dat ze verkeerde dingen gedaan hadden. Nu pas zagen zij wat zij werkelijk gedaan hadden. Ze hadden de Koning Zelf gedood. ‘En zij

zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen, mannen broeders?' Want ze realiseerden zich dat het zo niet verder kan.

Bekering, in de eerste plaats, zeg ik, is berouw hebben over wat je gedaan hebt. Een ander woord voor bekering in het Grieks, laat ik het heel makkelijk zeggen, is *anders gaan denken over wat je gedaan hebt; een nieuw begrip krijgen*. Er gaat een licht op in je hart, je gaat anders denken. Je gaat anders denken over wat je gedaan hebt. Anders denken over wie jij bent en wat je doet en wat je gedaan hebt, en vooral ten aanzien van God. Daar begint de bekering, met anders denken. Je zal ervaren dat je gaat denken, 'Ah, nooit zo gezien, nooit zo over gedacht, nooit zo gevoeld!' Wat zoet was of goed was is nu bitter en bar slecht. En wat komt er dan mee? Berouw. Bekering is berouw krijgen over dingen die je gedaan hebt. Berouw is heel wat anders dan spijt hebben. Ik heb ook wel eens spijt, jij ook. Als ik 100 kilometer rijd en ik mocht maar 70 rijden, en ik zie ineens die knipperlichten achter me... ah, dan heb ik spijt. Stom hé, nou moet ik een boete betalen. Heb ik berouw? Nee eerlijk gezegd niet. Ik heb spijt. Spijt is pijn over wat ik mezelf hebt aangedaan. Dat is spijt, ja? Dan zeg je: dat was stom van me, wat denken ze niet van me? Dat is heel anders dan berouw. Berouw is pijn hebben over iets wat je gedaan hebt tegen iemand anders. Zie je het verschil? We hebben allemaal wel eens spijt, we hebben allemaal dingen gedaan die we niet hadden moeten doen. Maar dat is geen berouw. Berouw is als je denkt: Heere, ik heb U zoveel beledigd, ik heb U zoveel kwaad aangedaan. Ik heb Uw liefde vertrapt, ik heb Uw wet vertrapt, ik heb net gedaan alsof U niet bestond, hoewel U me altijd alles gaf. Berouw hebben is pijn hebben over wat jij tegen God gedaan hebt. Die verloren zoon, die had berouw hè? Waarom? Omdat hij niks meer had; dat is waar, hij had ook niks meer, alleen maar een paar oude kleren en varkensvoer. Maar hij had berouw. Over wat? Over wat hij tegen zijn vader had gedaan. En tegen God had gedaan. Dat deed hem het meest pijn. Hij zat eraan te denken, en hij begint terug te denken en hij gaat anders denken. Wat ben ik slecht geweest tegen zo'n goede vader. Hoe had ik het ooit kunnen zeggen: Vader, ik kan eigenlijk niet wachten tot je sterft, het duurt te lang; mag ik mijn erfenis al hebben? Stel je voor dat je zoiets tegen je vader zou zeggen. Dat zei hij toen toch? Maar nou zit hij te denken: o wat heb ik gedaan tegen mijn vader. Nou heeft hij berouw. Doet het wel eens zeer wat jij doet tegen God? Ervaar je de zonde die in je leven ziet als pijnlijk omdat die God beledigen en onteren?

Ten tweede, berouw hebben is belijdenis doen over wat je gedaan hebt. Ja, bekering is belijdenis doen over wat je gedaan hebt. Er lopen veel mensen rond met berouw, maar die belijden het niet. Geef eens een voorbeeld? Denk eens aan David en Bathseba. Ik weet niet precies of David berouw had of niet in die negen maanden nadat hij met Bathseba gezondigd had, haar man op een hele slinkse manier aan de kant gewerkt had, alles had hij netjes verborgen gehouden, en al die maanden loopt hij met dat vuile geheim rond. Zou die man berouw hebben gehad? Nou, ik denk het wel, want hij was een kind van God. Maar hij heeft geen belijdenis gedaan. Hij liep rond en hij bleef maar lopen. Hij probeerde het weg te denken. Hij bleef het maar verstoppen en hij kwam niet mee naar buiten. Totdat God eindelijk Nathan zendt, en die zegt: Jij bent die man. Nou je weet het, de rest van het verhaal.

Dan gaat hij belijden. Nou komt hij voor God terecht en hij begint te belijden wat hij tegen God heeft gedaan. Vrienden, bekering is belijdenis doen over wat je gedaan hebt tegen de Heere God en ook tegen al de mensen tegen wie je gezondigd hebt. Als die verloren zoon terugkomt bij zijn vader, dan belijdt hij zijn zonden: 'Vader, ik heb tegen u en tegen de hemel gezondigd.' Bekering is belijdenis doen. De hele zonde die je gedaan hebt met naam en toenaam, en alles erbij, tegen God belijden. Niet zomaar zeggen: 'Heere, ik heb zonden gedaan.' Nee, belijdenis doen van de exacte zonden die we gedaan hebben. O, hoe moeilijk is het om dat over je lippen te krijgen.

In het gezin zie je zelf het voorbeeld dat ik even aanhaal. Het ene kind doet iets verkeerd tegen de andere. En dan komt het antwoord: 'O, sorry ...' Ik zeg dan altijd tegen mijn kinderen: 'Dat is niet genoeg. What do you sorry about? Wat heb je nu precies gedaan waar je berouw over hebt?' Je moet zeggen tegen je broertje of zusje: 'Ik heb .... gedaan en ik belijd mijn verkeerdheid, wil je het mij vergeven?' Dat is een proces. Dat gaat stap bij stap bij stap. Eerst zien wat je fout gedaan hebt, dan belijden, dan vergeving vragen. Dat is nu ook bekering: het is je zonden leren zien, je zonden belijden in oprechtheid en openheid, zonder dat we enig excuus eraan vast knopen. Dan het derde: vergeving zoeken bij God tegen Wie je gezondigd hebt.

Ja, dat is mijn derde punt: vergeving zoeken bij God en mensen tegen W/wie je gezondigd hebt. Nou, er is vergeving. God moedigt ons aan dat er vergeving is bij Hem. Ik kon het niet geloven voor lange tijd dat God mij zou willen vergeven. Ik heb dingen gedaan waar ik diepe spijt, nee, berouw over heb gekregen. Maar weet je wat ik maar niet kon geloven? Dat God mij wilde vergeven. Ja, Hij wilde wel Gods kinderen vergeven, maar niet mij. Mag ik je eens wat vertellen vanavond? God is gaarne vergevende. Er staat in een van de Psalmen dat het betekent dat Zijn hart brandt van verlangen om te vergeven. Het Nederlandse woord barmhartig heeft een hele rijke betekenis. 'Barmen' betekent 'branden' in het Oudnederlands. Gods hart brandt van het verlangen om het weer recht te maken tussen de mens die gezondigd heeft en Hij. Ja, je twijfelt misschien heel hard dat er inderdaad vergeving zou zijn voor jou. Maar werkelijk, er is vergeving voor jou bij God. God moedigt ons aan dat er vergeving is. Bekering is vergeving zoeken bij mensen tegen wie je gezondigd hebt.

Ten vierde en ten laatste: bekering is de verandering in hoe je leeft. Je blijft niet hetzelfde leven. Ga weer even terug naar Handelingen 2. Nadat Petrus met de discipelen door heeft gepreekt, komen de mensen tot bekering, tot geloof, zijn gedoopt, en dan hebben we gelezen van vers 42 tot 47 hoe hun levens veranderden. Ja, ze leefden niet meer op dezelfde voet verder. Die mensen begonnen te veranderen in hun leven. En dat is bekering. Ja, als er geen verandering komt in hoe je leeft, ja, dan kun je nog wel zoveel over bekering praten... maar dan klopt er iets niet. Als een vrouw tegen mij zegt: ik ben in verwachting, en ik zie die vrouw de volgende negen maanden en ik zie niks gebeuren, dan zeg ik: ja, mevrouw, u bent niet in verwachting. Ja toch? Zoals iemand zegt: ja, ik ben bekeerd en ik kijk naar zijn leven –

ik kan niet over zijn hart oordelen, dat mag niet, dat kunnen we ook niet – maar ik zie in zijn leven allerlei keuzes en dingen gebeuren die niet kunnen als je echt bekeerd bent - dan kan ik maar een conclusie trekken. Als de Heere je bekeert, gaat je leven ook echt veranderen.

Er is grote verscheidenheid in bekering. Dat was het eigenlijk waar ik in het begin het meest over wilde spreken, omdat er hier veel verwarring over is. Als je over bekering denkt, over wie denk je dan? Wie komt naar voren in je gedachten? Ja, we hebben allemaal bepaalde personen in de Bijbel die je kent, waar je over hebt gelezen, en je denkt over een bepaald persoon over zijn of haar bekering. Dat is nu zo mooi in het boek Handelingen, dat het het boek van bekeringen is. Ik heb eens een serie gedaan over het boek van de Handelingen over het onderwerp bekering. Elke bekering die verhaald wordt is heel interessant. Er is er geen een die hetzelfde is. Elk heeft een unieke buitenkant of haar eigen verhaal. 3000 op één dag door één preek. Die mensen komen zonder enig besef van hun zonde en van Wie God is en van Wie de Heere Jezus is naar de kerk op die Pinksterdag, en ze gaan naar huis: bekeerd, 3000. Een aantal hoofdstukken later zien we die kamerling die helemaal uit Ethiopië is gekomen, een zoekende man naar iets dat hij misschien gehoord had, hij komt in Jeruzalem en vindt het nog niet, gaat op weg naar huis, heeft daar ineens een prediker naast zich zitten, Filippus. Denk eens na over die stokbewaarder: in één uur is zijn hele leven veranderd. Timotheüs: een jongen die de Heere vreesde van zijn jeugd aan; en Paulus kwam en hij mocht plotseling tot klaarheid komen aangaande het werk van de Heere Jezus. Lydia: de Heere opende haar hart zoals ze daar bij die rivier zat... Dus, elke bekering heeft een andere buitenkant. Nou, dat moest ik zelf ook leren, jongens, jaren terug dacht ik over bekering, wel, als je bekeerd wordt, dan wordt het zoiets als Paulus. Wie denkt dat hier ook? Nou, je durft het misschien niet te zeggen, maar wie dacht het hier ook? Als je bekeerd wordt, dan moet het zoiets zijn als Paulus. Hoe dat zo? Paulus heeft een heel duidelijke bekering gekregen. Hij had die waarschijnlijk ook heel hard nodig. Ik hoor veel mensen die mij hun eigen bekering hebben verteld, en ik vind het heel interessant om over het werk van God te horen. Maar ze zijn altijd weer anders in de details van het verhaal.

Elke bekering wordt beleefd op een heel persoonlijke manier. Hoe jij het beleeft, moet anders zijn dan ik het beleef. Er zitten heel unieke elementen in. Mensen die ik tegenkom in China, die vertellen mij hun bekering, want ik vraag altijd aan mensen hoe ze tot bekering gekomen zijn. En dan krijg je allerhande verhalen op een hele persoonlijke manier waarop deze mensen tot bekering zijn gekomen. En weet je wat nou het mooiste is? Dat is het derde wat ik wil zeggen: dat elke bekering er van binnenuit hetzelfde uitziet. Als ik jullie nou allemaal even hier vooraan zet, dan is er niemand die er precies hetzelfde uitziet. Je ogen, je vingers, je neus, je oor, je lengte, je dikte, alles... Als ik nu bij allen hier eens even je huid afstroop, en we gaan vanbinnen kijken, dan zien jullie allemaal hetzelfde. Zo is het nu ook met bekering. De buitenkant kan heel verschillend zijn, maar de binnenkant van elk hart, wat voor bekering ze ook gehad hebben, is altijd hetzelfde. Hoe ziet het er dan uit? Ga maar even met mij terug naar Matteüs 5. Ik ga er morgen een gedeelte over preken, dus ik ga er nu niet veel over zeggen, maar als de Heere je bekeerd heeft, dan kan jij je portret terugvinden

in de 7 zaligsprekingen van Mattheüs 5. Ik zeg 7, er zijn er 9, je moet goed luisteren morgenochtend. Waarom zeg ik 7? Ik ga het nou niet verder uitleggen, alleen, er zijn 7 zaligsprekingen die de persoon beschrijven en 2 die de reactie van de wereld op die persoon beschrijven. Nou, als ik nou Paulus zou vragen: Paulus, ben jij een arme van geest? dan zegt Paulus: ja, dat ben ik. Als ik nou Samuel zou vragen; Samuel, weet jij wat het is: arm van geest? dan zou Samuel zeggen: ja, dat weet ik ook. Als ik nou Paulus zou vragen: Paulus, treur jij ook over de zonden? dan zegt Paulus: ja, ik ook. En als je dan Samuel, die van zijn jeugd af aan de HEERE vreest, vraagt: Samuel, treur jij ook over de zonden? dan zegt hij ook ja. Nou, ik kan door al deze 7 zaligsprekingen heengaan. En dat is nu zo'n mooi stukje uit de Bijbel, daar past nou elke bekering in. De buitenkant is niet belangrijk. Dat is toch zo? Als ik naar jou kijk, dan is de buitenkant toch ook niet belangrijk? Wie jij bent vanbinnen, dat is belangrijk. De buitenkant is de huid, het is huiddiep. Mijn vader zei altijd tegen me: jongen, pas erop, kijk niet naar de meisjes die mooi zijn, dat is wel prachtig, maar het is alleen maar skindeep; uiteindelijk trouw je met degene die er binnen in zit. Waar of niet waar? Wie je van binnen bent, dat is wat je bent. De bekering aan de buitenkant kan zo verschillend zijn, maar wat ben je aan de binnenkant. In de Catechismus wordt geleerd over de ellende, deliverance, verlossing en dankbaarheid. Iedereen die bekeerd is, weet daarvan. Dat moeten jullie in de gaten houden. Ik was heel verward toen de Heere in mijn hart begon te werken, want ik herkende niet wat ik dacht te moeten zien gebeuren. Ik zat op dit te wachten en op dat te wachten, ik zal niet zeggen op wat allemaal, en ik weet nog dat ik aan mijn vader schreef toen ik in Amerika woonde – ik schreef over die dingen – en hij zegt tegen mij in een brief die hij terugstuurde: Arnoud, nou moet je al die bekeringsgeschiedenissen die je zit te lezen eens in een doos doen en die doos dichtplakken, en die doos op de zolder zetten en ze niet meer lezen. Ik schreef terug naar mijn vader (die overigens ook predikant was): pa, hoe kun u dat nou zeggen? Hoe kan je dat nou zeggen van al die boeken die u zelf aan me gegeven hebt? Hij zei: 'Ja, het zijn goede boeken, als je ze maar goed gebruikt; maar jij gebruikt ze niet goed. Jij zit te kijken naar die bekering en naar die bekering en je zit te denken: ja maar, als dat de bekering is, dan heb ik geen bekering.' Het gaat niet om de buitenkant, het gaat om de binnenkant! Begrijp je dat? En daar was ik over verward voor lange tijd. Daarom wil ik hier vanavond ook duidelijk met jullie over spreken. Morgen ga je luisteren of je iets kent van een bekering vanbinnen, ja?

Nou nog even het andere, dat is het geloven. Ik weet dat we er niet zoveel tijd meer voor hebben, maar we gaan er toch nog even over spreken, want niet alleen is bekering en bekeren noodzakelijk, maar ook is geloven noodzakelijk. Dan gaan we weer terug naar Handelingen 2, en die andere gedeeltes, laten we die ook even lezen. Dus Handelingen 2:38: 'En Petrus zeide tot hen: Bekeert u en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden.' Nou, ik lees daar toch het woord 'geloof' niet? Nee, het is als het ware in die tekst onbesproken maar wel hoort het in dat 'gedoopt worden'. Waarin worden die mensen gedoopt? In de Naam van de Heere Jezus, ze moeten geloven in de boodschap van het Evangelie. Let op Handelingen 10:43: Petrus is daar aan het preken tegen Cornelius en zijn vrienden, en hij zegt dan deze woorden: 'Dezen geven getuigenis al

de profeten – hij heeft het over de Heere Jezus - dat een iegelijk, die in Hem gelooft, vergeving der zonden ontvangen zal door Zijn Naam.’ Zie je het geloof weer? hoe belangrijk het is om vergeving te ontvangen? Handelingen 13:38-41: een hele indrukwekkend preek die Paulus spreekt in de joodse synagoge. ‘Zo zij u dan bekend, mannen broeders, dat door Dezen u – persoonlijk - vergeving der zonden verkondigd wordt; en dat van alles, waarvan gij niet kondet gerechtvaardigd worden door de wet van Mozes, door Dezen een iegelijk, die gelooft, gerechtvaardigd wordt.’ Ja, heel duidelijk dat geloof weer. Nogmaals: 16:31, waar Paulus spreekt tegen de stokbewaarder: ‘En zij zeiden: Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij en uw huis.’ Nou, God roept ons niet alleen tot bekering, Hij roept ook toe: ‘Geloof in Mij.’ Heel duidelijk wordt dat niet alleen geroepen, maar wordt dat ook bevolen. De Heere beveelt ons ook om in Hem te geloven. Ja, maar ja, je weet toch dat wij niet kunnen geloven, en geloven is toch de gift en de gave van God, hoe kan de Heere dit dan vragen als ik het niet kan? Toch is dat wat Hij vraagt. En Hij zegt in Johannes 3 en ik lees het nou even voor je ‘Die in de Zoon gelooft heef het eeuwige leven, maar wie de Zoon ongehoorzaam is – en niet gelooft dus - die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op Hem.’ Dus wij moeten ook geloven. Wat is nou jouw ergste zonde? Onze ergste zonde is het ongeloof. Heb je daar wel eens over gedacht? Jouw ergste zonde is het ongeloof. Als toen de verloren zoon aan zijn vader vroeg: Vader, geef mij dat stukje van de erfenis alvast, ik kan niet wachten tot je sterft; en na een aantal dagen geeft pa het; de jongen gaat weg, de wereld in naar de bar en de hoerentent en alles wat ie kan doet ie en het geld is op; dan gaat ie terug. En dan komt ie terug als een geslagen en een verbroken man. En dan staat er in de Bijbel, in het Engels staat er: hij zag die vader op een afstand en toen zag hij dat die vader aan het rennen was. In jullie Bijbel staat het niet zo: rennen maar wel in het Engels. Dus die vader die zag zijn zoon en ik denk dat die zoon stokstijf stond, en die vader rende naar hem toe. Om wat te doen? Om hem te omhelzen. En die zoon komt naar hem toe en hij zegt: Vader, ik ben niet meer waardig uw zoon genoemd te worden, en hij maakt zijn zin niet eens af, want zijn vader ligt al om zijn nek. Weet je wat ongeloof is? Vergeet nooit dit voorbeeld. Stel je voor dat die vader daar zo voor zijn zoon stond, vergeving aanbod en als nu die zoon een mes in zijn hand had gehad en hij had als zoon die vader door zijn hart gestoken... op dat moment! Wat was nou de ergste zonde geweest: wat hij nou aan het begin deed of wat hij aan het eind deed? Als hij nou zijn vader had doodgestoken op dat moment, dan voel je wel aan: dat is nog erger dan wat hij eerst deed. Wij zijn de verloren zoon, wij hebben in het paradijs God vaarwel gezegd. God zei: als je nou Mij gehoorzaamt, dan geef ik je iets moois, het eeuwige leven. Adam zei: nee Heere, daar kan ik niet op wachten, ik wil het nu op mijn manier. Wij zijn die verloren zoon. Wat doet de Heere in de Bijbel? Hij komt naar jou en mij toe. Hij zoekt ons. Ongeloof verwerpt deze God van genade en liefde. Het is de grootste zonde.

Nou, wat is nu geloven? Laten we daar nog even naar kijken. Geloven is een vertrouwen op de beloften die God spreekt. Denk nou eens na over deze heel eenvoudige woorden: geloven is een vertrouwen op de beloften die God spreekt. Wat voor beloften? God spreekt beloften in Zijn Woord tegen ons. Allerlei beloften. Maar nou gewoon één belofte. De

belofte is dat Hij... O, we gaan de belofte maar gewoon lezen. Ga even terug in je Bijbeltje naar Jesaja 55. Jesaja 55 vers 7. Ik ga vers 7, 8 en 9 lezen; die horen bij elkaar. Nee ik ga beginnen bij vers 6. 'Zoekt de HEERE, terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is.' Wanneer is de Heere te vinden? Kan iemand dat antwoorden? Nu, vandaag, op dit moment. Ja, zoekt Hem en roept Hem aan terwijl Hij nabij is. 'De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten.' Ik vertelde je vanavond dat bekering begint met je gedachten hè, met anders denken over wat je gedaan hebt. Wij moeten onze gedachten over God en over onszelf wegdoen. 'De goddeloze man verlate zijn weg en de ongerechte man zijn gedachten... en hij bekere zich tot de Heere.' Teruggaan, belijdenis doen en vergeving vragen, dat was bekering. '...zo zal Hij Zich Zijner ontfermen, en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk.' Niet een keer, niet twee keer, niet zeven keer, ook niet eens zeventig keer, maar 'menigvuldiglijk'. Dat is een Hebreeuws woord en betekent een fontein die altijd maar blijft opborrelen. Dan voegt de Heere deze woorden erbij: 'Want Mijn gedachten zijn niet ulieder gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt de HEERE. Want gelijk de hemelen hoger zijn dan de aarde, alzo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen, en Mijn gedachten dan ulieder gedachten.' Wat belooft de Heere hier? Kan iemand dat voor mij verwoorden? ...Wat belooft de Heere hier? Let weer op die verloren zoon, toen hij thuiskwam, zei de vader niet tegen hem: 'Wat kom je doen? Ja ja, ga jij maar eens even in de schuur zitten voor een weekje, dan zal ik wel eens zien nadien.' Dat zei hij niet hè? Hij vergaf héél gaarne. Wat zegt God je als wij tot Hem terugkomen, ons bekeren van onze wegen, dan zegt Hij: dan zal Hij vergeven menigvuldiglijk. Nou die andere twee verzen. Die worden heel vaak aangehaald als er eens een ongeluk is gebeurd: 'Zijn wegen zijn niet onze wegen'. Als er ineens iets erg gebeurt, de plannen worden doorkruist, en dan gaan we deze tekst aanhalen: ja, maar Mijn gedachten zijn niet uw gedachten. Daar is niks verkeerd mee, maar dat is niet wat deze woorden betekenen. Dit is het wat de Heere bedoelt. Hij zegt: 'Wat Ik u beloof als jullie terugkomen naar Mij, bekeren, belijden, berouwen, dan zal Ik je vergeven, niet één, niet twee, niet drie,- honderd, -duizend, nee: menigvuldiglijk, want Ik ben niet zoals jullie zijn! Ik denk niet zoals jullie mensen denken, Ik doe niet zoals jullie mensen doen. Als iemand op jouw tenen trapt en je beledigt, sta je klaar om hem te vergeven? Nee, ik ook niet, zeker niet als ze 't tien keer doen. Stel voor dat iemand niet op mijn tenen trapte, maar in mijn gezicht sloeg met de vuist op mijn neus en mij heel diep beledigt, zou je klaar staan om hem te vergeven? Maar God zegt: 'Mijn gedachten zijn niet als uw gedachten, zoals Ik doe is niet zoals jullie doen.' Begrijp je nou wat deze tekst betekent? Zie het maar geïllustreerd in die hele mooie gelijkenis van de verloren zoon. Dat is het commentaar op deze tekst.

En wat vraagt nou de Heere van ons? Dat wij die belofte geloven. Dat we daarop vertrouwen. En nou weet ik wel jongens, dat moet ik zelf ook weleens zeggen: Heere, ik kan niet geloven dat U zó graag en zó veel vergeven wilt. Wilt U mijn geloof maar vermeederen. Alstublieft.' Geloven is vertrouwen op de beloften die God schenkt. Denk maar aan die mensen die daar staan voor Petrus. O, Petrus, we hebben de Heere Jezus gekruisigd. Verschrikkelijk! Wat moet ik doen. En hij zegt: ja, je kan het niet meer overdoen, maar belijd nou je zonden en de Heere zal dat vergeven. Jongens, zo is God, en wij moeten dat geloven. Ik weet dat dit heel

moeilijk is, onmogelijk is voor onszelf. Geloven is betrouwen op het Woord. Nou, als we nog eens naar het woord geloven kijken, dan zie je dat het woord in de Bijbel bestaat uit allemaal werkwoorden. Het zijn allemaal verschillende werkwoorden, die te maken hebben met wat wij doen: zien, komen en roepen en toevlucht nemen, wachten en hongeren en aannemen en belijden en vertrouwen, onderwerpen en rusten, allemaal verschillende manieren waarop geloof wordt geuit, wordt gezien. Ik zeg altijd: geloof is als een klein kind; als je een kleine baby ziet, die heeft alle spieren, maar die kan nog niet lopen, die kan nog niet grijpen, die kan nog niet wijzen, die kan nog niet schrijven, die kan niet boetseren, maar ze hebben alle spieren. Zo is het in het geloof. Als God geloof werkt, dat is als een spier die verschillende dingen doet: die kijkt, die roept, die loopt, die zoekt, die wacht, die neemt toevlucht, allemaal verschillende woorden eigenlijk om het geloof uit te drukken.

Nou, geloof is het werk van de Heilige Geest. Ik begon met de Heilige Geest en ik eindig vanavond met de Heilige Geest. Als jij en ik geloven, dan ga ik je niet feliciteren. Als jij en ik mogen geloven, dan moeten we God gaan danken. Want geloof uiteindelijk is het werk en de gave van de Heilige Geest. Ik hoor Paulus nooit mensen feliciteren om hun geloof. Maar ik hoor Paulus altijd in zijn brieven de Heere danken voor het geloof dat hij mag zien in de mensen aan wie hij schrijft. Geloven is het werk van de Heilige Geest en dat werkt Hij zoals ik al zei in en door het Woord.

Nou, ten laatste, geloven in Christus' offer rechtvaardigt. Dat is: het brengt de verening, vergeving, neemt de schuld weg. En dan gaan we nog even naar een ander stuk van de Bijbel, en dat is Lukas 18 – je ziet het in je outline – Lukas 18 vers 13 en 14. Daar heb je nou een man die ook werkelijk geloofde. Dat is een man die we de tollenaar noemen, en je weet het verhaal. Eerst staat de farizeeër op, en die dankt God dat hij is zoals hij is en niet zoals die andere man. Dat laten we nou staan. Vers 13: de tollenaar, van verre staande. Waarom stond die van verre? Die man die voelde zijn zonde, die was beschaamd om wat hij gedaan had. Hij had ander licht gekregen op zijn levensweg. Ja, hij staat van verre, wilde ook zelfs zijn ogen niet opheffen naar de hemel. Hij durfde niet naar God te kijken. Hij wist dat hij tegen die heilige God gezondigd had. Maar hij sloeg op zijn borst, hè, da's zoals de joden dat deden, heel demonstratief, en hij zegt: 'O God, zijt mij zondaar genadig.' 'Ik zeg ulieden', zegt de Heere Jezus, 'deze ging af gerechtvaardigd naar zijn huis, meer dan die. Want wie zichzelf verhoogt, zal vernederd worden en wie zichzelf vernedert, zal verhoogd worden.' Nou, jullie hebben allemaal catechisatie gehad. Deze man ging naar huis, gerechtvaardigd. Dat betekent? Ander woord ervoor? ...Vergeven, ja? Deze man ging naar huis, vergeven. Nou, was dat omdat die man zo nederig was? Dat staat er toch, of niet? 'Want eenieder die zichzelf vernedert, die zal verhoogd worden.' Nee. Was die man vergeven omdat hij zo oprecht was? Want daar worstelde hij misschien wel mee: ik ben niet oprecht, ik zie zoveel onoprechtheid in mij... Ik ben niet zoals die andere man. Waar stond die man? ....Van verre. Wat kun je nog meer zeggen? Kijk naar vers 10. Waar stond die man? ....Ja, hij was in de tempel. Welke tijd van de dag was hij daar? ....Mmm, staat er niet, dominee. Nee, goed gezien. Het staat er wél als je weet wat de joden deden; twee keer per dag gingen zij in de

tempel samen bidden, om 9 uur 's ochtends en om 3 uur 's middags. Wie vrij had, ging erheen. Twee maal per dag. Wat gebeurde er om 9 uur en om 3 uur elke dag in de tempel? Er werd een offer gebracht. Een offer. In de plaats gekomen van het offer in de tempel is vandaag het kruis van de Heere Jezus. Nu zie wat die man deed, deze tollenaar. Die farizeeër, die keek naar de hemel: Heere, ik ben zo blij dat ik die kerel niet ben. Die kijkt gelijk naar God, die durfde dat; die dacht dat hij niks nodig had, dat hij zomaar met God kon spreken. Hij had helemaal geen offer nodig. Maar die tollenaar had dat wel nodig. Die durfde niet naar de hemel te kijken, want hij wist: er zit tussen God en mij, tussen die heilige God en mij een berg met zonden, schuld, ik ben die zondaar. Waar keek hij dan naar? Naar de grond. Staat dat er? Ja, we lezen helemaal niet goed soms. Colinda, jij zei toch dat hij naar de grond keek? Waar staat dat? Hij wilde ook zelfs de ogen niet opslaan naar de hemel en hij sloeg op zijn borst. Waar keek hij dan naar? Jij zei omlaag. Ja, jongens, hij staat daar helemaal aan het eind, maar als hij naar voren kijkt, dan ziet hij daar een groot altaar staan en daar ligt een ram op of een offer en dat hele dier werd opgeofferd. Zie, dan komt er een priester aanlopen, die neemt wat van dat vuur van dat altaar in een gouden kom en die loopt naar binnen de tempel in. En dan legt hij dat koeltje op het reukofferaltaar en dan gaat die reuk naar boven. Dat is het beeld van gebed. Nou, waar kijkt nou die tollenaar naar? Hij kijkt naar dat offer. Als het ware strekt hij zijn handen uit: 'Heere, wees mij genadig om wat daar op dat altaar gebeurt.' Hij had geloof, hij nam toevlucht tot het offer dat God had ingesteld als het beeld van de komende Zaligmaker, het Lam Gods! Op dat offer vertrouwde hij, of althans, pleitte hij. Het is alleen door het geloof dat wij gerechtvaardigd worden. Dus als de Heere Jezus zei dat de tollenaar gerechtvaardigd naar huis ging, dan betekent dat dat die man geloof had. Die keek naar het lam en hij wist: de enige manier waarop U mij kunt vergeven is door het bloed van dat offer. Hij raakte het lam niet aan, hij keek alleen maar. Hij keek ernaar met verlangen, met een honger en dorst.

Dat is nou geloof. En dan zegt de Heere Jezus: die man, die ging naar huis, zijn zonden vergeven. Of hij dat nou wist of niet, dat weet ik niet. Laten we die vraag maar laten liggen. Maar er gebeurde iets in de hemel: zijn zonden, die werden vergeven. Ja, geloven rechtvaardigt, zoals Petrus en Paulus dat zegt en zoals het overal in de Schrift staat.

Nou, ik heb lang genoeg gepraat. Dus eindigen we hier en er zullen zeker nog vragen zijn.